

Oslo, Onsdag 8. desember 2021

Høringssvar til Finansdepartementets forskriftsendring vedrørende «Bankenes tilbud av kontanttjenester»

1. INNLEDNING

Vi viser til høringen til Finanstilsynets forslag til regler om bankenes tilbud av kontanttjenester i finansforskriften.

Nokas VerdiHåndtering AS (heretter «**Nokas**») er Norges ledende leverandør av kontanthåndteringstjenester. Nokas er følgelig en sentral del av infrastrukturen som sikrer behandling, kontroll og distribusjon av norske og utenlandske kontanter.

Reglene om bankenes plikt til å tilby kontanter har vesentlig betydning for Nokas og også for kontanthåndteringsbransjen og betalingsmarkedet generelt. Nokas er opptatt av at reglene som innføres skaper forutsigbare og klare rammevilkår, ikke bare for bankene, men også for andre aktører i bransjen, og ikke minst for kunder som er avhengige av tjenestene.

Som det er påpekt blant annet i Finansmarkedsmeldingen for 2021 har bankene nedskalert tilbudet av kontanttjenester, og det er grunn til å tro at bankenes tilbud av kontanttjenester vil bli ytterligere redusert. Det er nødvendig at det innføres nye regler for å bremse utviklingen. Nokas verdsetter derfor forslaget om å innføre regler om bankenes tilbud av kontanttjenester. Nokas har likevel merknader til innholdet i Finanstilsynets forslag, som etter Nokas' oppfatning ikke vil bidra til å oppnå formålet om å bremse nedskaleringen av bankenes tilbud av kontanttjenester.

2. NOKAS' MERKNADER TIL FORSLAGET

2.1 Overordnede merknader

Som allerede nevnt, oppfatter Nokas det som positivt at finansmyndighetene løpende vurderer utviklingen innenfor bankenes tilbud av kontanttjenester. Det er også prisverdig at det innføres regler som tar sikte på å klargjøre at den enkelte bank plikter å sørge for at bankens kunder har mulighet til å sette inn og ta ut kontanter.

Dagens regel i finansforetaksloven § 16-4 har, som også Finanstilsynet påpeker i høringsnotatet, medført at banker har vurdert at de ikke er pliktige til å tilby kundene tilgang til kontanter. Erfaringene med den gjeldende regelen i finansforetaksloven § 16-4 tilsier at det er behov for en tydeliggjøring av regelverket som ikke etterlater tvil om rekkevidden av bankenes

plikt til å tilby kontanter til kundene, og som kan følges opp med sanksjoner dersom reglene ikke etterleves.

Forslaget til forskriftsbestemmelse i § 16-8 første ledd med tilhørende høringsnotat er imidlertid etter Nokas' syn ikke tydelig nok hva gjelder innholdet av bankenes plikt til kontanthåndtering.

Nokas' hovedinnvending mot utkastet til forskriftsbestemmelser er at reglene ikke i tilstrekkelig grad klargjør omfanget av plikten til å gi kundene mulighet til å ta ut og sette inn kontanter. Ordlyden i forslaget – at bankene skal gi «*mulighet til innskudd og uttak*» – sier ikke mye mer enn dagens lovregel. Høringsnotatet og den foreslåtte bestemmelsen etterlater et inntrykk av at bankene kan oppfylle sine plikter ved å gjøre et minimumstilbud tilgjengelig for sine kunder. Nokas er følgelig bekymret for at den foreslåtte regelen ikke vil ha noen innvirkning på den uheldige utviklingen med nedleggelse av filialer og innskudds- og uttaksautomater med tilhørende dårligere tilgjengelighet av kontanttjenester som konsekvens.

Det er svært viktig at bankene pålegges en tydelig plikt til å tilby kontanter som gir et tilfredsstillende tilbud for alle tjenester og alle kundegrupper. Et slikt tydelig ansvar finnes ikke i det fremsatte forslaget. Det er også uheldig at det ikke er foreslått å innføre en sanksjonsmulighet. Etter Nokas' oppfatning innebærer nevnte svakheter at forskriftsforslaget ikke vil oppnå det som er hensikten bak forslaget – å unngå at bankene ytterligere reduserer et allerede svekket kontanttilbud til kundene.

Forskriftsforslaget er, etter Nokas' syn, mangelfullt, og Nokas anser det ikke som forsvarlig eller tilstrekkelig i sin nåværende form. Nokas ber derfor Finanstilsynet vurdere å innta en presisering i den foreslåtte forskriftsbestemmelsen som tydeliggjør at bankene plikter å tilby kundene muligheten til å gjøre uttak i minibank og innskudd i innskuddsautomater.

I det følgende redegjør vi nærmere for Nokas' merknader til høringsnotatet.

2.2 Utstrekkelig klargjøring av bankenes plikt til å tilby kontanttjenester

2.2.1 Det er uklart hva som ligger i «*mulighet*» til innskudd og uttak av kontanter

Forslaget til ny § 16-8 i finansforetaksforskriften pålegger bankene å gi kundene «*mulighet til innskudd og uttak av kontanter*» enten i egen regi eller ved at banken inngår avtale med andre tilbydere av kontanttjenester. Ordlyden «*mulighet*» innebærer en skjønnsmessig og uklar plikt for bankene. Sammenholdt med manglende sanksjonsmuligheter, medfører forslaget en fare for at forskriftsbestemmelsen ikke får den tilsiktete virkningen.

Nokas er av det syn at forskriftsbestemmelsen bør være tydelig på hvilket ansvar bankene har for å opprettholde et kontanttilbud for sine kunder, både privatkunder og bedriftskunder. I dette ligger det at forskriften bør stille minimumskrav til hvilke tjenester bankene plikter å opprettholde samt også minimumskrav vedrørende omfanget/dekningsområdet til tjenestene. Det nærmere innholdet i plikten bør også fremgå tydelig av ordlyden i bestemmelsen.

2.2.2 «Kontanter i butikk» bør ikke være tilstrekkelig for å oppfylle bankenes plikt

Høringsnotatet skaper etter Nokas' syn betydelig tvil knyttet til hvordan bankene kan oppfylle plikten til å gjøre kontanttjenester tilgjengelig for sine kunder. Deler av notatet etterlater et inntrykk av at bankene kan nøye seg med å tilslutte seg kontanttjenester i butikk-løsningen (heretter «**KIB**») og at dette vil være tilstrekkelig for å oppfylle plikten til å gi «*mulighet*» for

innskudd og uttak av kontanter. I høringsbrevet skriver Finanstilsynet eksempelvis under punkt 1 at *«en eventuell utbygging av «Kontant tjenester i butikk» [vil] kunne bidra til et bedre samlet tilbud»*. Ifølge Finanstilsynets undersøkelse av bankenes kontanttilbud svarer også over halvparten av bankene at KIB inngår i deres langsiktige plan for kontant tjenester, jf. høringsnotatet punkt 4. Etter Nokas' oppfatning bør Finanstilsynet klargjøre at bankene ikke kan nøye seg med å tilslutte seg en enkeltløsning som KIB for å oppfylle bankenes lovpålagte plikt til å tilby kontant tjenester. KIB er av flere årsaker ikke egnet som eneste tilgjengelige kontanttilbud for bankenes kunder.

Bankenes kontanttilbud over skranke i filialer og gjennom kontantmaskiner har vært bærende for infrastrukturen i dagens kontantmarked. KIB-løsningen er avhengig av logistikkinfrastrukturen som aktører som Nokas og Loomis tilbyr. En satsing på KIB som løsning for kontanttilbudet alene, på bekostning av filialer og minibanker/kontantautomater, vil kunne føre til at markedsgrunnlaget for verditransport og verdihåndtering vesentlig svekkes. Et manglende markedsgrunnlag vil igjen føre til et redusert eller i verste fall bortfalt infrastrukturtilbud fra tilbydere av kontanthåndteringstjenester og verditransport. Dette er særlig uheldig ettersom dette infrastrukturtilbudet er noe KIB som nevnt baserer seg på og er avhengig av for at tjenesten skal kunne fungere. En ytterligere svekkelse av markedsgrunnlaget vil trolig føre til en ytterligere konsolidering i kontanthåndteringsmarkedet, noe som igjen vil føre til økte priser for innskudd og uttak av kontanter overfor forbrukerne.

Som Finanstilsynet selv tidligere har påpekt skaper avhengighet til én løsning også en ny sårbarhet.¹ Dette vil være negativt for kundene som i det daglige er avhengige av kontant tjenester. Det er også svært negativt for beredskapen ved en svikt i tilgjengeligheten av de elektroniske betalingssystemene eller i andre krisesituasjoner. All beredskap for kontanter baserer seg på at det eksisterer en tilstrekkelig logistikkinfrastruktur for kontanthåndtering. Hverken bankene eller KIB har i dag forpliktende avtaler med logistikkleverandører som sikrer kapasitet i en beredskapssituasjon. Dagens kapasitet er ikke tilstrekkelig til å betjene bankene i en beredskapssituasjon, og dersom denne infrastrukturen bygges ned, vil det svekke beredskapen ytterligere. Det er vanskelig å se at bankene vil kunne overholde pliktene i finansforetaksforskriften § 16-7 hvor bankene pålegges å ha *«løsninger»* for å oppfylle kravene i finansforetaksloven § 16-4 *«ved økt etterspørsel etter kontanter som følge av svikt i tilgangen til de elektroniske betalingssystemene»* (vår utheving).

KIB er også primært egnet for personkunder og er ikke en tilfredsstillende løsning for bedriftskunder. KIB har eksempelvis et maksimalt innskudd på kr. 20 000 og maksimalt uttak på kr. 10 000, og man kan bare sette inn 25 mynter per valør. At innskuddsmulighetene for bedriftskunder ikke er tilfredsstillende ved KIB, har også blitt påpekt av Norges Bank.² Løsningen åpner heller ikke opp for kjøp av vekslpenges, som en rekke bedrifter er avhengig av.

Butikkene som tilbyr KIB har også en annen primærfunksjon enn kontanthåndtering og er neppe optimale for dette formålet. Tilgangen på kontant tjenestene er begrenset til en enkelt kasse hvor det eksempelvis lett kan oppstå kødannelser. Tilbudet er også begrenset av butikkens åpningstider som på visse steder kan være svært begrenset. Ved at kontant tjenesten er uløselig

¹ Meld. St. 31 (2020–2021) s. 52

² Meld. St. 31 (2020–2021) s. 52.

knyttet til butikken, vil det også kunne oppstå et unødvendig kjøpepress for dem som benytter seg av KIB.

Det er ikke hensiktsmessig, hverken for sluttkunden eller bedriften, at bedrifter vegrer seg for å ta imot kontanter dersom det blir for tungvint å sette inn overskuddslikviditet. Dette kan også komme i konflikt med bedrifters plikt til å ta imot kontanter som oppgjør fra en forbruker ettersom kontanter i slike forhold er et tvungent betalingsmiddel, jf. finansavtaleloven § 38 tredje ledd, jf. sentralbankloven § 3-5 første ledd.

2.2.3 EØS-rettens krav til grunnleggende funksjoner ved betalingskonto

Som vist til i høringsnotatet, stiller EU/EØS-retten krav til hvilke grunnleggende funksjoner som kan kreves av betalingskontoer. Reglene om sammenlignbarhet av kostnader forbundet med betalingskontoer, bytte av betalingskontoer og adgang til å opprette og bruke betalingskontoer med grunnleggende funksjoner i Europaparlaments- og rådsdirektiv 2014/92/EU av 23. juli 2014 (heretter «**betalingskontodirektivet**») er besluttet innlemmet i EØS-avtalen.

Det følger av direktivets artikkel 17 nr. 1 bokstav b at en betalingskonto med «*grunnleggende funksjoner*» innebærer at tjenesteyter, herunder bankene, tilgjengeliggjør tjenester som gjør det mulig å sette inn midler på en betalingskonto.

Videre følger det av direktivets artikkel 17 nr. 1 bokstav c at tjenesteyter skal gjøre det mulig å foreta uttak av kontanter fra betalingskonto i skranke i tjenesteyterens åpningstid og i minibanker. Direktivets direkte henvisning til automatiske pengeautomater (minibanker) taler for at uttak gjennom minibanker er en pliktig og grunnleggende funksjon som bankene må tilby ved utstedelsen av en betalingskonto. Videre fremgår det i direktivets fortale (punkt 23) at medlemsstatene bør tilrettelegge for nettsider som inneholder informasjon «*such as the number and location of branches or automated teller machines*». Det fremstår derfor klart at direktivet forutsetter at minibanker er og forblir en del av kontantbehandlingssystemet.

Minibanker er også en anerkjent tjeneste for uttak av kontanter som er lett gjenkjennelig og tilgjengelig for alle kundegrupper, herunder EØS-borgere, i motsetning til KIB. Dette taler for at bankene, ved å tilby betalingskontoer, er pliktige til også å tilby uttak utenfor bankens, og også butikkenes, åpningstider gjennom minibanker. Direktivet krever ikke at bankene har egne minibanker, men at bankene plikter å gjøre uttak tilgjengelig gjennom minibanker. Dette vil eksempelvis være mulig gjennom avtaler med tredjeparter, slik som Nokas.

Direktivets artikkel 17 nr. 1 lister opp funksjoner som betalingskontoer er pliktige å ha. Artikkel 17 nr. 2 gir imidlertid medlemsstatene muligheten til å fastsette ytterligere tjenesteytelser til betalingskontoene som anses viktige for forbrukerne på bakgrunn av felles praksis på nasjonalt plan. Dette vil eksempelvis kunne være uttak ved hjelp av andre tjenester enn minibanker, slik som KIB. KIB er således ikke tilstrekkelig til å oppfylle plikten i artikkel 17 nr. 1, men kan være et særnorsk supplement til en betalingskonto i henhold til betalingskontodirektivets artikkel 17 nr. 2.

Betalingskontodirektivet artikkel 17 skal inkorporeres i norsk lov gjennom § 4-1 i ny finansavtalelov, jf. Prop. 92 LS (2019–2020) s. 374. Bestemmelsen lyder som følger:

«1) Betalingstjenesteyteren kan ikke uten saklig grunn avslå å yte betalingstjenester på vanlige vilkår.

(2) Når kunden er forbruker, kan det ikke settes som særskilt vilkår for avtale om betalingskonto at kunden samtidig må inngå avtale om andre ytelser. Har kunden flere betalingskonti hos samme betalingstjenesteyter, er det tilstrekkelig at kunden gis adgang til å inngå avtale om én betalingskonto uten vilkår om å inngå avtale om andre ytelser.

(3) En betalingstjenesteyter kan avslå å yte tjenester utenfor EØS eller å inngå avtale med en kunde som ikke er bosatt eller registrert i EØS. Det samme gjelder dersom kunden eller betalingstjenesteyteren ikke oppfyller vilkår fastsatt i eller i medhold av hvitvaskingsloven for at tjenesten skal kunne ytes, og dersom det følger av lov eller regler gitt i medhold av lov at kunden skal avvises.

(4) Betalingstjenesteyteren kan kreve at kunden innhenter opplysninger om kunden selv som er nødvendige for å inngå avtale.

(5) Når kunden er forbruker, skal en forespørsel om betalingskonto avgjøres senest ti virkedager etter at betalingstjenesteyteren har mottatt nødvendige opplysninger fra kunden. For øvrig gjelder reglene § 3-53.»

Den foreslåtte bestemmelsen inneholder ikke en eksplisitt henvisning til de grunnleggende funksjonene som betalingskontodirektivet artikkel 17 krever av betalingskonti slik som muligheten for å kunne gjøre uttak fra minibank. Når loven som implementerer de privatrettslige sidene av betalingskontodirektivet ikke klargjør innholdet i plikten til å tilby betalingskonto med grunnleggende funksjoner, bør dette klargjøres i den offentligrettslige reguleringen i finansforetaksforskriften § 16-8.

Forslaget er heller ikke i samsvar med Finanstilsynets omtale av innholdet i direktivets artikkel 17 i Prop. 92 LS (2019 – 2020) s. 265-266, hvor det fremgår (vår utheving):

«Betalingskontodirektivet artikkel 17 spesifiserer nærmere hva som utgjør en betalingskonto med grunnleggende funksjoner. Grunnleggende funksjoner vil si tjenester som gjør det mulig å åpne, forvalte og avslutte en betalingskonto. Videre omfattes innskudd og uttak av kontanter. Kontantuttak skal kunne foretas i skranke i tjenesteyterens åpningstid og i minibanker utenom åpningstidene hvor som helst innenfor EØS. Grunnleggende funksjoner omfatter videre direktebelastninger (direktedebitering) av betalingskontoen, betalingstransaksjoner utført ved bruk av betalingskort, inkludert internettbaserte kortbetalinger, kontobetalinger (kredittransaksjoner), herunder faste betalingsoppdrag, både i skranke og ved bruk av internettbaserte løsninger som tilbys av tjenesteyteren.»

Finanstilsynet anerkjenner i det siterte at kontantuttak skal kunne foretas i skranke i tjenesteyterens åpningstid og i minibanker utenom åpningstidene hvor som helst innenfor EØS. Nokas er opptatt av at dette blir tydeliggjort i forskriftsforslaget.

2.2.1 Reglene i Sverige

I Sverige er bankene pålagt å gjøre det mulig for kunder som har en betalingskonto å sette inn eller ta ut kontanter «i betryggende utsträckning i hele landet», jf. Lag (2010:751) om betaltjänster 9 kap. 1 §. Lovgiver har også gitt regjeringen adgang til å vedta forskrift om det høyeste antall personer som får ha et visst lengste veiavstand i kilometer mellom den folkeregistrerte adressen og det nærmeste stedet for kontantuttak- eller innskudd, jf. Lag

(2010:751) om betaltjänster 9 kap. 13 §. Disse reglene gjennomfører betalingskontodirektivet og er begrunnet i at store deler av den svenske befolkningen bor i områder med liten eller ingen tilgang til innskudds- og uttakstjenester.

Som høringsnotatet også viser er det også i Norge tilsvarende utfordringer, jf. at det ikke er tilbud om kontanttjenester i 20 norske kommuner. Ettersom dagens regelverk gir manglende insentiver til å etablere kontanttjenester i områder med lav befolkningstetthet, mener Nokas at Finansdepartementet bør vurdere å innføre et lignende krav til bankenes geografiske dekningsgrad som i Sverige når det gjelder mulighetene for kontantinnskudd- og uttak. Dette påpekes også av Finanstilsynet og Norges Bank i Finansmarkedsmeldingen for 2021.³

2.2.2 Forslag til ordlyd i finansforetaksforskriften § 16-8

På denne bakgrunn foreslår Nokas følgende endringer i forslaget til ny § 16-8 i finansforetaksforskriften:

«Enhver bank skal gi bankens kunder mulighet til innskudd og uttak av kontanter, enten i egen regi eller gjennom avtale med andre tilbydere av kontanttjenester.

Kontantuttak og innskudd skal kunne foretas i skranke i bankens åpningstid og i minibanker og innskuddsautomater utenom åpningstidene.

Kontantuttak og innskudd kan tilbys i bankens egen regi eller gjennom avtale med andre tilbydere.»

2.3 «Kontanter i butikk» bør ikke favoriseres

Høringsnotatet er som nevnt etter vår vurdering uklart når det gjelder rekkevidden av bankenes plikt til å tilby innskudds- og uttakstjenester. Deler av høringsnotatet kan synes å indikere at tilslutning til KIB vil være tilstrekkelig til å oppfylle bankenes plikt. Som beskrevet i punkt 2.2.2 ovenfor vil det imidlertid ha en rekke uheldige konsekvenser dersom regelverket og bankene legger opp til at KIB blir den foretrukne løsningen for innskudd og uttak.

I tillegg til at KIB ikke bør være en tilstrekkelig løsning for å oppfylle bankenes plikt til kontanttjenester, er det også svært uheldig at høringsnotatet kan tolkes slik at det favoriserer en bestemt fellesløsning, herunder den implisitte favoriseringen av KIB. Forslaget ventes å gjøre det mindre interessant for banker å opprettholde egne automater, eller bidra til at en automatinfrastruktur opprettholdes for deres kunder dersom KIB anses som dekkende. Ny forskrift bør pålegge bankene et tydeligere krav til å bidra til å opprettholde eksisterende automatportefølje for å videreføre et egnet tilbud for sluttkundene.

Heller ikke ønsket om å oppnå en «fellesløsning» for bankene tilsier at regelverket bør legge opp til at KIB skal bli den foretrukne løsningen. Etter Nokas' oppfatning er det rasjonalt å anvende bankenes eksisterende infrastruktur til å etablere fellesløsninger, ikke kun for uttak gjennom minibanker, men også for innskudd i innskuddsautomater. Nokas har eksempelvis utviklet en innskuddsløsning som Nokas tilbyr bankene og som innebærer at bankenes kunder kan gjøre innskudd i enhver innskuddsautomat Nokas eier. Innskuddsløsningen lar bankene selv få bestemme prisen mot sine kunder for innskudd av kontanter. Nokas har for dette formål

³ Meld. St. 31 (2020–2021) s. 53.

etablert en portefølje av innskuddsautomater på tvers av flere bankers tidligere porteføljer. Denne innskuddsløsningen tilfredsstiller bedriftskundenes behov for kontantinnskudd bedre enn innskuddsløsningen til KIB.

Nokas' løsning innebærer at den enkelte bank kan benytte sin egen oppgjørsløsning på den samlede automatporteføljen. Dette skaper en felles infrastruktur av bankenes eksisterende innskuddsautomat-porteføljer, gir et større kundegrunnlag på den enkelte automat som sikrer at store deler av eksisterende tilbud opprettholdes, sikrer en mer effektiv drift og skaper synergier. Denne løsningen vil bli utvidet til å omfatte flere banker, men tempoet er avhengig av bankenes interesse. Forskriften bør etter Nokas' vurdering skape et incitament for bankenes deltakelse også i en slik felles innskuddsløsning.

Det er videre også fra et konkurranserettslig ståsted betenkelig at KIB kan synes å bli favorisert som løsning i høringsnotatet. Bankene forvalter pris mot sluttkunden, fellesløsningen KIB og fellesløsningen rundt minibankene, samt fastsetter pris på interbankgebyret ved uttak fra minibank. KIB leveres av Vipps AS som også på nåværende tidspunkt har ansvar for interbankgebyret. Interbankgebyret ble betydelig senket i år 2001 og har siden 2009 vært uendret på kr 4,50 per uttak. Dette er egnet til å skade konkurransen og kan ramme både prisdannelsen og tilbudet til sluttkunden.

Norges Bank har i sin årlige rapport «Finansiell infrastruktur 2021» vist til at andelen betalinger med kontanter er lav og fallende, hvilket indikerer at kontanter bare brukes av en liten gruppe i samfunnet. Nokas bestrider ikke dette, men ønsker å fremheve at for denne gruppen er tilgangen og bruken av kontanter svært viktig, da kontanter ofte er deres eneste aktuelle betalingsmiddel.

Som følge av en nedgang i tilbudet av kontanttjenesteløsninger er brukere av kontanter som betalingsmiddel en allerede meget sårbar gruppe forbrukere. Nokas er av det syn at forslaget til finansforetaksforskriften § 16-8 ikke legger opp til en streng nok plikt for bankene til å tilby sine privat- og bedriftskunder mulighet til å gjøre innskudd og uttak, noe som vanskeliggjør en allerede innskrenket tilgang til kontanter. Selv om brukergruppen er liten, kan dette likevel utgjøre en uheldig begrensning av konkurransen i markedet.

2.4 Brudd på bankenes plikt bør kunne sanksjoneres

I høringsnotatet fra Finanstilsynet fremgår det at tilsynet ikke ønsker å innføre hjemmel for å ilegge sanksjoner ved manglende etterlevelse av finansforetaksloven § 16-4. I tilsynets redegjørelse for dette nøyer tilsynet seg med å vise til eget høringsnotat utarbeidet i april 2020, hvor formålet blant annet var å se på regler om overtredelsesgebyr etter finansforetaksloven. Her ble det listet opp hvilke bestemmelser i finansforetaksloven som kan sanksjoneres med overtredelsesgebyr, og § 16-4 var ikke blant de opplistede bestemmelsene. Det er uheldig at tilsynet foreslår å videreføre dette synspunktet uten en nærmere begrunnelse for standpunktet.

Høringsnotatet har heller ikke i stor nok grad vektlagt konsekvensene som manglende etterlevelse av bestemmelsen kan medføre ved at det ikke foreligger sanksjonsmuligheter. Nokas mener det er helt nødvendig å innføre sanksjoner og dermed kunne føre tilsyn med banker for at plikten til å tilby kontanttjenester skal få nødvendig effekt. Fraværet av sanksjonsmuligheter mot banker og bedrifter vil sannsynligvis føre til at tilbudet av kontanttjenester vil forvitte til et kritisk lavere nivå, som igjen svekker kontanter som et reelt betalingsmiddel både i normal- og beredskapssituasjoner.

Ettersom finansforetaksloven § 16-4 skal fungere som en pliktbestemmelse for bankene bør en naturlig konsekvens av dette være at manglende etterlevelse kan sanksjoneres. En slik mulighet vil også sikre privat- og bedriftskunder en reell adgang til å foreta uttak og innskudd av kontanter.

* * *

Med vennlig hilsen
Nokas Verdihandling AS

Rune Hegrestad
Adm.dir